

Απαιτούνται τεράστια αποθέματα θάρρους και αντίστοιχη αυτοκυριαρχία για να παραιτηθείς, στα 29 σου χρόνια από αρχηγός της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου λόγω πολιτικῶ ν διαφωνιῶ ν. Ειδικά όταν απέναντί σου στέκεται το τέρας της στρατιωτικής δικτατορίας του Jorge Rafael Videla.

Σχεδόν ένα χρόνο πριν το εναρκτήριο σφύριγμα του παγκοσμίου κυπέλλου Ποδοσφαίρου του '78, του επονομαζόμενου και ως κυπέλου της ντροπής, ο Capitán της Αργεντινής, Jorge Carrascosa, εγκαταλείπει την εθνική ομάδα, εκφράζοντας τη αντίθεσή στη χούντα της χώρας του.

Jorge Carrascosa (δεξιά) με τον Bert Vogts της Δυτικής Γερμανίας

Στις 25 Ιουνίου του '78 ο διάδοχός του, ο επόμενος αρχηγός της Αργεντινικής ομάδας, Ο Daniel Passarella στα 25 του χρόνια, σήκωσε το βαρύτιμο κύπελο ενώπιον 71.483 αλαλαζόντων συμπατριωτών του. Ανάμεσα τους ήταν και ο στρατηγός Videla.

Μόλις ένα χιλιόμετρο μακριά, σε ευθεία γραμμή από το στάδιο Μονουμεντάλ που διεξήχθη ο τελικός, βρισκόταν η ESMA, η σχολή μηχανικών του στρατού, η οποία μετά το πραξικόπημα ήταν ένα από τα κολαστήρια, όπου βασανίζονταν ή κατά προτίμηση εξαφανίζονταν πολίτες αντίθετοι με το καθεστώς. Οι κρατούμενοι υποχρεώθηκαν να ζητωκραυγάσουν για την νίκη της albiceleste.

Χρόνια αργότερα ο El Gran Capitán, ο μεγάλος αρχηγός όπως απεκλήθη ο Passarella, φέρεται δηλώσας πως: *«Αν ήξερα πραγματικά τι συνέβαινε στη χώρα μου, ούτε εγώ θα είχα φορέσει την φανέλα της εθνικής ομάδας»* . Οκτώ χρόνια αργότερα

πάντως στο Μεξικό, και ενώ η συνταγματική τάξη στην Αργεντινή είχε αποκατασταθεί ήταν παρών αν και αγωνιστικά παραγκωνισμένος από τον προπονητή Carlos Bilardo. Παρόλα αυτά, έγινε ο μόνος παίκτης που συμμετείχε και στις δύο ομάδες της Αργεντινής που κέρδισαν το Παγκόσμιο Κύπελλο.

Μια διάκριση που ποτέ δεν κατάφερε να αποκτήσει ο Jorge Carrascosa, ο βραχύσωμος σκληροτράχηλος αμυντικός γνωστός και με το παρονόμι *el lobo*. Ο λύκος. Απέκτησε όμως ένα πολύ σπάνιο είδος σεβασμού και μια μοναδική αξιοπρέπεια.

Δεν ήταν όμως τόσο μοναχική η εμβληματική μορφή του Carrascosa που αρνήθηκε να παίξει σε εκείνο το Μουντιάλ. Ήταν και ο Paul Breitner ο επιτελικός μέσος της Nationalmannschaft. Παίκτης με περγαμηνές και διαφορετικός. Σε μια Ευρώπη που από το τέλος της δεκαετίας του '60 φούντωνε η αμφισβήτηση ο Γερμανός παίκτης της Bayern πήγαινε στις προπονήσεις έχοντας υπό μάλης το κόκκινο βιβλιαράκι του μεγάλου τιμονιέρη. *«Όταν ήμουν 16 χρονών ο θάνατος του Che είχε τεράστια επίδραση πάνω μου»*, είχε πει.

Πόστερ του μεγάλου τιμονιέρη, στο φόντο, τα νέα του Πεκίνου και το τετράποδο boxer παρά πόδα. Paul «κόκκινος» Breitner.

Αρνήθηκε να υπηρετήσει την στρατιωτική του θητεία και για ένα χρόνο καθάριζε στρατιωτικές τουαλέτες όταν η γενιά του έκτιζε εμπειρίες στα γήπεδα. Φωτογραφήθηκε μπροστά από πόστερ του Μάο και δήλωσε: *«δεν αισθάνομαι Γερμανός, δεν αισθάνομαι καν Βαυαρός»*. Δεν άργησαν να του προσάψουν το: «κόκκινος Πάουλ». Κι όλα τούτα σε μια Δυτική Γερμανία που τότε έβραζε από τις ενέργειες

της Φράξιας Κόκκινος Στρατός.

Περιέγραψε την Bayern ως μια «νέα πλούσια αριστοκρατία» και συνέχισε λέγοντας: *«Η Bundesliga είναι μεγάλη επιχείρηση. Σχεδόν όλα περιστρέφονται γύρω από τα χρήματα. Δεν υπάρχει χώρος για σοσιαλισμό. Η όλη δραστηριότητα των μεταγραφών είναι παράνομη, αντίθετη με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη βασική ανθρώπινη αξιοπρέπεια »*.

Μετά από όλα αυτά, θα ήταν κάπως δύσκολο να ακολουθήσει την αποστολή της χώρας του στο Μουντιάλ του '78. Αν και τέσσερα χρόνια νωρίτερα στο Ολυμπιακό στάδιο του Μονάχου είχε στεφθεί παγκόσμιος πρωταθλητής, αρνήθηκε να παίξει στα γήπεδα της Αργεντινής για λόγους πολιτικούς και ηθικής τάξεως.

Βέβαια, παραμένει ακόμα ανερμήνευτο, πως μια τέτοια προσωπικότητα δέχτηκε να μεταγραφεί και να παίξει για την Ρεάλ, ειδικά εκείνη τη χρονική περίοδο, μεσούντος του καθεστώτος του Καουντίγιο.

Για να κλείσουμε το θέμα, περί του ηθικού πλαισίου και των πολιτικών ευαισθησιών του Μουντιάλ του '78, σε μας τουλάχιστον, που το ζήσαμε πολύ νέοι με τις μαυρόασπρες τηλεοπτικές εικόνες του Mario Kempes, να θυμηθούμε και τη δήλωση του Ricardo Villa που είχε δυο συμμετοχές ως αναπληρωματικός σε εκείνο το τουρνουά: *«Ήμουν ένα μαλακισμένο που δεν έβλεπε πιο μακριά από την μπάλα»*.

Πλην όμως και εκείνες οι εμφανίσεις του βοήθησαν ώστε να πάρει μεταγραφή, να βρεθεί στο Λονδίνο, να παίξει για την Tottenham μαζί με τον συμπατριώτη του Osvaldo Ardiles. Εκεί θα βιώσουν μια πολύ περίεργη συνθήκη μετά την έναρξη του πολέμου των Falkland ή Malvinas κατά τους Αργεντινούς.

Δύσκολο, πολύ δύσκολο να μείνουν τα σπορ εκτός πολιτικής, όσο βολικό και αν φαίνεται, όταν απομακρύνονται.